

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Z. M.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025 č. j. MSP-821/2025-OSV-OSV/6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 8 (dále též „povinný subjekt“) ze dne 24. 10. 2025 č. j. 48 Si 328/2025-17 (dále též „rozhodnutí OS“). Tímto rozhodnutím OS jako povinný subjekt odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2025 doplněnou dne 20. 10. 2025 (dále též „Žádost“) podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“). Žádost žalobce povinnému subjektu koncipoval takto: „*Na soudním jednání 6. 12. 2022 ve věci X projednávané před Obvodním soudem pro Prahu 8 jsem kladl MUDr. B. otázky, na které neuměl odpovědět v souladu s tím, co skutečně tvořilo podklady k jeho znaleckému posudku. Buď si*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

„nepamatoval“, nebo „nerozuměl“ otázce, která se přímo dotýkala závěrů jeho posudku i podkladů k jeho vyhotovení. Soudkyně JUDr. B. P. se postavila na stranu tohoto lékaře a slovy: „Pan znalec vycházel ze zdravotnické dokumentace a z vaší výpovědi“, obhajovala jeho zmatené tvrzení. Žádám o odpovědi na tyto otázky: 1. Odkud měla dané informace, které ji opravňují k daným tvrzením, a k obhajobě znalce MUDr. B.? 2. Má soud nějaké tajné zdroje informací a má přístup k údajům, které ještě neexistují nebo vůbec ani neexistují?“

2. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
3. Dne 31. 8. 2025 byla povinnému subjektu doručena Žádost, v níž žadatel, nyní žalobce, požadoval informace citované shora.
4. Povinný subjekt dne 12. 9. 2025 pod č. j. 48 Si 328/2025-4 odmítl Žádost podle § 11b InfZ. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel odvolání.
5. Žalovaný dne 14. 10. 2025 rozhodnutím č. j. MSP-821/2025-OSV-OSV/2 zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 12. 9. 2025 č. j. 48 Si 328/2025-4 a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí OS bylo vydáno po uplynutí zákonné sedmidenní lhůty § 11b InfZ a pokud žadatel neoznačil konkrétní dokument, ale žádá, aby povinný subjekt sám provedl výběr a identifikaci podkladu výroku soudkyně, jedná se o požadavek s hodnotící činností povinného subjektu, který by musel vysvětlovat rozhodovací činnost soudu, což je podle § 2 odst. 4 InfZ vyloučeno.
6. Žadatel dne 20. 10. 2025 Žádost doplnil: *„Tímto žádám o poskytnutí následujících, stávajících a lokalizovatelných informací: Označte přesný dokument, číslo dopisu (strany) a případně odstavec v soudním spise sp. zn. X, ze kterého soudkyně JUDr. B. P. čerpala informaci pro své výše uvedené tvrzení na jednání dne 06.12.2022. Upřesnění Žádosti: Nežádám o názor, právní hodnocení, ani o vytvoření nové informace. Žádám výhradně o lokalizaci konkrétního zdroje (podkladu) pro faktické tvrzení, které bylo předneseno přímo soudem v průběhu veřejného líčení a které je součástí soudního spisu, kterým povinný subjekt disponuje. Tato žádost je v plném souladu s rozhodnutími Ministerstva spravedlnosti ČR, která opakovaně potvrdila, že požadavek na označení zdroje faktického tvrzení uvedeného soudem není žádostí o „komentář“ ani o „rozhodovací činnost“, nýbrž legitimní žádostí o existující informaci ve smyslu zákona č. 1/2003, 106/1999 Sb.“*
7. Povinný subjekt rozhodnutím OS (ze dne 24. 10. 2025 č. j. 48 Si 328/2025-17) odmítl Žádost s jejím doplněním žadateli podle § 2 odst. 4 InfZ. V odůvodnění konstatoval, že i po upřesnění Žádosti požadavek žadatele směřuje k hodnotící činnosti soudu, k interpretaci rozhodovacího procesu soudkyně. Žadatel neoznačuje konkrétní dokument, ale žádá, aby povinný subjekt sám určil, z jakého podkladu soudkyně vycházela, což by vyžadovalo zpětnou analýzu soudního spisu a deduktivní úvahu o rozhodovací činnosti. Takový požadavek není informací ve smyslu InfZ, neboť podle § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace nevztahuje na dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Povinný subjekt není povinen interpretovat rozhodovací činnost svých zaměstnanců ani vytvářet nové informace, které nejsou explicitně obsaženy v dokumentech, které jsou k dispozici. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 68/2012-40. Proti tomuto rozhodnutí OS podal žadatel odvolání.
8. Napadeným rozhodnutím (ze dne 10. 11. 2025 č. j. MSP-821/2025-OSV-OSV/6) žalovaný rozhodnutí povinného subjektu ze dne ze dne 24. 10. 2025 č. j. 48 Si 328/2025-17 potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že žadatel v odvolání namítl, že nepožaduje právní názor ani interpretaci rozhodovací činnosti, nýbrž lokalizaci konkrétního dokumentu ve spisu,

z něhož měla soudkyně JUDr. B. P. čerpat své vyjádření učiněné při jednání soudu dne 6. 12. 2022. Námitku žadatele nepovažuje za důvodnou. Přestože žadatel formálně deklaruje, že nepožaduje hodnotící činnost, obsah Žádosti směřuje provedení odborné analýzy soudního spisu povinným subjektem, který by zpětně rekonstruoval rozhodovací proces soudkyně a určil, z jakého konkrétního podkladu vycházela při svém ústním vyjádření. Takový požadavek nelze kvalifikovat za žádost o existující jednoznačně označenou informaci, nýbrž za požadavek na deduktivní úvahu o rozhodovací činnosti soudu. Povinný subjekt by musel provést výběr z množiny dokumentů ve spise, posoudit jejich relevanci ve vztahu k výroku soudkyně, a následně učinit závěr, který dokument byl podkladem pro její vyjádření. Dostal by se do pozice interpretace rozhodovacího procesu nezávislého soudce, což je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřipustné. Uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 68/2012–40 neslouží InfZ k revizi rozhodovací činnosti soudů ani k interpretaci jejich rozhodnutí. Podle žalovaného rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 61/2012–62 dovodil, že nelze požadovat, aby povinný subjekt prováděl odbornou analýzu spisu za účelem odpovědi na žádost. V daném případě žadatel neoznačil konkrétní dokument, ale požadoval, aby povinný subjekt určil, z čeho soudkyně vycházela, což je odborná analýza, a tu zákon vylučuje. Odborná literatura potvrzuje, že § 2 odst. 4 InfZ chrání povinné subjekty před požadavky na hodnotící nebo deduktivní činnost a povinný subjekt není povinen rekonstruovat rozhodovací proces, pokud žadatel neoznačí konkrétní dokument.

9. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
10. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Má za to, že žalovaný účelově dezinterpretuje Žádost a popírá smysl InfZ. Správní orgány se dopustily nesprávného právního posouzení tím, že účelově překlasifikovaly Žádost o existující informaci („*Kde se nachází dokument?*“) na vytvoření nové informace („*Jaký je Váš názor?*“ či „*Proveďte deduktivní úvahu.*“). Uvedené považuje v rozporu se smyslem a účelem InfZ, jímž je kontrola veřejnosti nad podklady, z nichž orgány veřejné moci vycházejí. Žádost nesměřovala k interpretaci myšlenkových pochodů soudkyně, ale k ověření existence dat v informačním systému (soudním spise), který je povinný subjekt povinen spravovat. Aplikace § 2 odst. 4 InfZ je v tomto případě účelová, jejím cílem je zabránit odhalení, že tvrzení soudkyně se o žádný podklad ve spise zřejmě neopíralo.
11. Žalobce dále napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro svévoli a systémovou účelovost žalovaného, jeho postup má za nelogický i svévolný, postrádající věrohodnost a konzistenci. O tom svědčí rozhodovací praxe žalovaného v téměř identické věci, jeho jednání není vedeno snahou o správnou aplikaci práva, ale o účelovou snahu chránit justiční orgány. Jednalo se o související řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 (dále též „*jmenovaný soud*“) a poté u žalovaného pod sp. zn. MSP-826/2025, který poté, co rozhodnutí jmenovaného soudu ze dne 13. 10. 2025 zrušil pro nezákonnost, následně dne 5. 11. 2025, tj. o 23 dní později, v téže věci potvrdil tentýž postup jmenovaného soudu jako správný. Podle žalobce postup žalovaného dokazuje, že jeho právní argumentace je účelovým nástrojem, ohýbaným podle potřeb. Nejedná se o ojedinělý excés, jde o projev systémové praxe jako projev libovůle, který napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelným pro nevěrohodnost.
12. Žalobce v žalobě navrhl provést důkaz zmiňovanými rozhodnutími žalovaného ze dne 13. 10. 2025 č. j. MSP-826/2025-OSV-OSV/2 (dále též „*rozhodnutí ze dne 13. 10. 2025*“) a ze dne 5. 11. 2025 č. j. MSP-826/2025-OSV-OSV/4 (dále též „*rozhodnutí ze dne 5. 11. 2025*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

13. Dne 4. 12. 2025 žalobce soudu zaslal rozhodnutí pověřeného člena revizní komise České lékařské komory ze dne 25. 11. 2025, jímž byla odmítnuta stížnost žalobce proti MUDr. M. B.
14. Dne 19. 12. 2025 žalobce soudu navrhl provést důkaz vyjádřením Psychiatrické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně ze dne 10. 12. 2025. Podle žalobce z něj vyplývá, že Psychiatrická společnost nevykonává dozorovou ani kontrolní činnost jednotlivých lékařů působících v oboru psychiatrie či znalců. Žalovaný odmítá uvést, jak kontroluje správnost a objektivitu znaleckých posudků v oboru psychiatrie, když do odborné stránky nezasahuje a spoléhá na lékařské společnosti. Podle žalobce v České republice je vakuum odpovědnosti. Žalovaný nekontroluje obsah, protože to není právní otázka, a odborná společnost nekontroluje obsah, protože nemá pravomoc. Odmítáním informací se žalovaný snaží zakrýt tento systémový defekt. Tento důkaz má potvrdit žalobní tvrzení o netransparentnosti a nefunkčnosti dohledu nad znaleckou činností, což byl motiv žalobce žádosti o informace.
15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že vycházel ze skutečností ze spisového materiálu povinného subjektu sp. zn. 48 Si 328/2025.
16. Žalobce dne 8. 1. 2026 soudu dále doložil tři listiny, a to stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 6. 1. 2026 sp. zn. 8196/2025/VOP/PŠT (dále též „*stanovisko ombudsmana*“), dále stanovisko Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále též „*stanovisko VZP*“) ze dne 22. 12. 2025 sp. zn. VZP-25-08347904-Z721, a též vyjádření VZP ze dne 7. 1. 2026 (dále též „*vyjádření VZP*“). Podle žalobce tyto listiny dokazují, že Žádost nebyla svévolná, nýbrž legitimní pro formu veřejné kontroly v oblasti, v níž jiná kontrola selhává. Podle stanoviska ombudsmana dohled nad výkonem znalecké činnosti vykonává žalovaný, který je oprávněný posuzovat věcnou správnost znaleckého posudku, zda znalec postupoval s odbornou péčí a v souladu se standardy daného oboru. Podle žalobce z toho jednoznačně vyplývá, že žalovaný není jen pasivním správním orgánem, nýbrž jediným orgánem, který má a musí kontrolovat odbornou správnost znaleckých posudků. Tím je vyvrácena obranná konstrukce žalovaného, že nemůže zasahovat do činnosti soudů. Stanovisko VZP potvrzuje podle žalobce absenci vědecké kontroly, zdravotní pojišťovna neposuzuje správnost a odůvodněnost diagnózy, systém pro ověřování míry shody mezi různými posuzujícími lékaři při hodnocení stejného případu do kompetence a rozsahu kontroly zdravotní pojišťovny nespadá. Důkaz o absenci kontroly potvrzuje podle žalobce i vyjádření VZP, podle kterého VZP za posledních 5 let neprovedla kontrolu zaměřenou na vědeckou validitu a reliabilitu psychiatrické diagnostiky. Podle žalobce uvedená zjištění staví postup žalovaného do nového světla. Žádost žalobce tudíž nebyla svévolným „dovysvětlováním“ soudního rozhodnutí, nýbrž legitimní a jediná možná forma veřejné kontroly v systému, který postrádá jakoukoli jinou efektivní kontrolu. Odmítnutí žalovaného poskytnout informaci tak není obranou nezávislosti justice, ale aktivním zakrýváním vakua odpovědnosti, v němž mohou soudní znalci postupovat bez jakékoliv odborné oponentury.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

18. U jednání konaného dne 24. 4. 2026 účastníci setrvali na své argumentaci. Žalobce k dotazu soudu požadoval, aby soud provedl tyto důkazy: rozhodnutí žalovaného ze dnů 13. 10. 2025 a 5. 11. 2025 (obě rozhodnutí připojil k žalobě), dále rozhodnutí pověřeného člena revizní komise České lékařské komory ze dne 25. 11. 2025 (návrh ze dne 4. 12. 2025), vyjádření Psychiatrické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně ze dne 10. 12. 2025 (návrh ze dne 19. 12. 2025), stanovisko ombudsmana, stanovisko VZP, vyjádření VZP (návrh ze dne 8. 1. 2026), a dále přípisem ministra spravedlnosti ze dne 20. 3. 2026 v jiné věci žalobce a žádostí žalobce o informace, týkající se mzdových nákladů na znalce a na soudce ze dne 17. 2. 2026 (návrh uplatnil při jednání dne 24. 4. 2026).
19. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz rozhodnutími žalovaného ze dnů 13. 10. 2025 a 5. 11. 2025. Blíže k tomuto viz body 28. až 32. tohoto rozsudku.
20. Návrhy na provedení důkazů rozhodnutím pověřeného člena revizní komise České lékařské komory ze dne 25. 11. 2025, vyjádřením Psychiatrické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně ze dne 10. 12. 2025, stanoviskem ombudsmana, stanoviskem VZP, vyjádřením VZP, přípisem ministra spravedlnosti ze dne 20. 3. 2026 v jiné věci žalobce a žádostí žalobce o informace, týkající se mzdových nákladů na znalce a na soudce ze dne 17. 2. 2026, neshledal soud důvodnými. Blíže k tomuto viz bod 43. tohoto rozsudku.
21. Soud neshledal žalobu důvodnou.
22. Mezi účastníky řízení je spor o to, zda informace, jichž se žalobce domáhal v Žádosti, představovaly či nepředstavovaly požadavek na deduktivní úvahu o rozhodovací činnosti soudu, a zda bylo proto na místě jejich poskytnutí odmítnout podle § 2 odst. 4 InfZ či nikoliv.
23. Soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť z povahy věci se soud musí zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
24. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí OS i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí OS

tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, tím se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a racionální aplikaci práva.

25. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí OS soud posoudil optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily, rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
26. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve svévoli a systémové účelovosti jednání žalovaného. Tvrdí, že žalovaný rozhodl v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí. Soud k tomuto tvrzení předně uvádí, že rozhodnutí správního orgánu může být podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pouze pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Svévole či nekonzistentnost v rozhodovací praxi nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje. Soud přitom neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro tvrzenou nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů.
27. K námitce, že žalovaný rozhodl svévolně a nekonzistentně, uvádí soud následující.
28. Soud k návrhu žalobce provedl důkazy rozhodnutími (žalovaného) ze dne 13. 10. 2025 (č. j. MSP-826/2025-OSV-OSV/2) a ze dne 5. 11. 2025 (č. j. MSP-826/2025-OSV-OSV/4), která se týkají týchž účastníků jako v dané věci, a která mají podle žalobce nekonzistentnost rozhodování žalovaného prokazovat.
29. Z rozhodnutí ze dne 13. 10. 2025 soud zjistil, že žalovaný tímto rozhodnutím zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí jmenovaného soudu ze dne 11. 9. 2025 sp. zn. 53 Si 224/2025, který podle § 11 odst. 4 písm. b) odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2025, odkud pocházejí informace uvedené v rozsudku jmenovaného soudu sp. zn. 6 C 322/2023 v tomto znění: *„Ze zdravotního hlediska byly důvodem hospitalizace suicidální tendence před přijetím, riziko dokonání v nechráněném prostředí, referování pocitu bezmoci a bezvýchodnosti. Stav v době přijetí nebylo možné řešit méně omezujícím opatřením...neboť žalovaný byl při přijetí k hospitalizaci ve stavu, kdy byly prováděny úkony, které vedly k záchraně života a zdraví žalovaného.“* Pod bodem 30 rozhodnutí ze dne 13. 10. 2025 žalovaný konstatoval, že *„výlučka podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ nemůže být aplikována automaticky, ale musí být podložena konkrétními úvahami, zda by poskytnutí požadované informace mohlo ohrozit právě tyto chráněné hodnoty. Orgán prvního stupně však tuto materiální rovinu zcela pominul. Neprovedl žádné posouzení, zda by poskytnutí požadované informace mohlo narušit nezávislost či nestrannost soudu, nebo zda by oslabilo jeho autoritu. Bez této úvahy nelze výlučku aplikovat v souladu se zákonem.“*
30. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2025 soud zjistil, že žalovaný tímto rozhodnutím potvrdil rozhodnutí jmenovaného soudu ze dne 24. 10. 2025 č. j. 53 Si 224/2025-17, jímž jmenovaný soud znovu rozhodl o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2025 poté, co jeho předchozí rozhodnutí o této žádosti žalovaný zrušil výše popsáním rozhodnutím ze dne 13. 10. 2025. Jmenovaný soud v pořadí druhým rozhodnutím žalobcovu žádost ze dne 31. 8. 2025 odmítl podle § 2 odst. 4 InfZ. Pod body 23 a 24 tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval: *„Nadřízený orgán konstatuje, že orgán prvního stupně ve*

svém druhém rozhodnutí rozhodoval nikoli podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, jak tomu bylo v rozhodnutí původním, ale podle ust. § 2 odst. 4 téhož zákona. Tento posun v právním základu rozhodnutí je zcela zásadní pro posouzení správnosti postupu orgánu prvního stupně. Zatímco ust. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ upravuje výjimku z poskytování informací v případě rozhodovací činnosti soudů, a tedy vyžaduje provedení tzv. materiálního testu, jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (např. rozsudek č. j. 6 As 155/2015-35), ust. § 2 odst. 4 InfZ se vztahuje na žádosti, které směřují k názorům, budoucím rozhodnutím nebo vytváření nových informací. V těchto případech se materiální test neuplatní, neboť se nejedná o informaci ve smyslu zákona vůbec. Orgán prvního stupně tedy správně identifikoval, že žádost žadatele nesměřuje k poskytnutí existující informace, ale k dodatečnému vysvětlení rozhodnutí soudce nad rámec jeho odůvodnění, tedy k vytvoření nové informace. Takový požadavek není informací ve smyslu InfZ, jak vyplývá nejen z výše uvedeného ustanovení, ale i z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2607/08, který výslovně uvádí, že soudce není povinen poskytovat dodatečné vysvětlení svého rozhodnutí. Orgán prvního stupně se tedy v novém rozhodnutí neuchýlil k formální výmluvě, jak tvrdí žadatel, ale naopak věcně správně vyhodnotil, že žádost nesměřuje k lokalizaci existujícího dokumentu, ale k dovysvětlení skutkového závěru, jehož podklad není v rámci působnosti povinného subjektu dohledatelný.“

31. Žalovaný tedy nejprve rozhodnutím ze dne 13. 10. 2025 zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí jmenovaného soudu, jímž byla žádost o informace ze dne 31. 8. 2025 odmítnuta podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ a následným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2025 potvrdil v pořadí druhé rozhodnutí jmenovaného soudu, jímž byla žádost o informace odmítnuta podle § 2 odst. 4 InfZ. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 13. 10. 2025 zrušil rozhodnutí jmenovaného soudu jako nezákonné, aby následným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2025 v téže věci shodný postup jmenovaného soudu potvrdil za správný. Žalovaný se v rozhodnutí ze dne 13. 10. 2025 totiž vůbec nezabýval věcnou stránkou, neboť dospěl k závěru, že v pořadí první rozhodnutí jmenovaného soudu nelze přezkoumat pro nedostatek důvodů. V rozhodnutí ze dne 5. 11. 2025 vydaném následně, žalovaný potvrdil rozhodnutí jmenovaného soudu, tudíž jmenovaný soud postupoval odlišně od svého prvního rozhodnutí ze dne 13. 10. 2025, když žádost o informace odmítl podle jiného zákonného ustanovení.
32. V řízení, v němž byla vydána výše popsaná rozhodnutí, která soud k návrhu žalobce provedl jako důkaz, tedy byla žádost žalobce o poskytnutí informací v konečném důsledku odmítnuta podle § 2 odst. 4 InfZ, tedy ze stejného zákonného důvodu jako v nyní projednávané věci. Žalobce se přitom v tamním řízení domáhal poskytnutí informací svým charakterem obdobných jako v nyní řešené věci, a to poskytnutí sdělení o původu závěrů učiněných civilním soudem v soudním řízení, tedy dovysvětlení rozhodnutí soudce (k charakteru nyní vyžadovaných informací viz níže). V tomto ohledu tak nelze napadené rozhodnutí shledat v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného. Napadené rozhodnutí není podle soudu nevěrohodné, svévolné či nekonzistentní, jak tvrdí žalobce. Tato dílčí část žalobní argumentace není důvodná.
33. Soud neshledal důvodné ani žalobní námitky, jimiž žalobce brojí proti odmítnutí Žádosti podle § 2 odst. 4 InfZ. Soud se ztotožnil se žalovaným, že v daném případě byly dány důvody pro odmítnutí Žádosti podle § 2 odst. 4 InfZ.
34. Podle § 2 odst. 4 InfZ *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

35. Citované ustanovení je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu informačního zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen ji disponovat apod. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010 č. j. 1 As 28/2010-86).
36. Žalobce se podanou Žádostí domáhal poskytnutí shora citovaných informací, které upřesnil v doplnění Žádosti ze dne 20. 10. 2025 tak, že žádá o označení přesného dokumentu v soudním spise sp. zn. X, ze kterého soudkyně čerpala informaci pro uvedené tvrzení na jednání dne 6. 12. 2022.
37. Žalobce tedy požadoval označení konkrétního dokumentu ze soudního spisu, podle kterého učinila soudkyně při jednání vyjádření ve vztahu k osobě znalce. Takto formulovanou žádost bylo nutné vyložit tak, jak to učinil žalovaný, že žalobce žádal o sdělení podkladu pro úvahu soudkyně, která ji vedla k určitému závěru. Žalobce tudíž požadoval sdělení myšlenkového postupu soudce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011 č. j. 2 As 4/2011-102).
38. Není rozhodné, jak přesně žalobce svůj požadavek terminologicky formuloval, tedy zda jako požadavek na *označení konkrétního dokumentu, na základě, kterého soudkyně učinila svou úvahu* nebo jako *odůvodnění úvahy soudce*. Podstatné je, že nutným předpokladem sdělení, kterého se žalobce podle InfZ domáhal, byla hodnotící úvaha povinného subjektu ve vztahu k myšlenkovému postupu soudce (viz výše zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011 č. j. 2 As 4/2011-102, či ze dne 29. 4. 2020 č. j. 1 As 460/2019-30). Námitka žalobce, že žalovaný nepřipustně přeformuloval Žádost, když ji účelově překlasifikoval z žádosti o faktickou, existující informaci (kde se nachází dokument?) na údajnou žádost o vytvoření nové informace (provedte deduktivní úvahu), je tudíž nedůvodná.
39. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jakož i odborné literatury se povinnost k poskytnutí informací nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení, stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů v konkrétních věcech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64): „*Účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.*“ (Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. K § 2 odst. 4). „*Další typovou skupinou žádostí, které lze podřadit pod dotaz na názor, jsou žádosti požadující „(do)vysvětlení“ či obhájení postupů nebo stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal či nevydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. [srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 18/2009-63 (1957/2009 Sb. NSS), č. j. 2 As 4/2011-102, č. j. 10 As 117/2014-64, č. j. 7 As 382/2018-21, bod 14, č. j. 7 As 95/2019-29, bod 13 nebo č. j. 22 As 32/2025-40, body 14 a násl.]*“ (Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. [Systém Beck-online]. C. H. Beck, 2025. K § 2 odst. 4).

40. Požadavek, který žalobce formuloval v Žádosti a jejím doplnění, zcela zjevně představuje dotaz na názor, resp. žádost o sdělení myšlenkového postupu soudkyně. Dotaz na názor je přitom z povinnosti poskytovat informace ustanovením § 2 odst. 4 InfZ vyloučen.
41. Soud konstatuje, že pokud žalobce pochyboval o správnosti závěrů soudu učiněných v soudním řízení vedeném pod sp. zn. X, jehož byl účastníkem, mohl jejich zpochybnění dosáhnout v rámci případného přezkumu rozhodnutí tamního soudu. Právní řád mu k takovému postupu poskytuje dostatečné procesní možnosti k ochraně jeho práv. Za takovou procesní možnost však nelze považovat žádost o informace podle InfZ. Jak opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud, žádost o informace podle InfZ neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015 č. j. 10 As 117/2014-64, či ze dne 13. 6. 2019 č. j. 7 As 95/2019-29). Stejně tak nemůže žádost o informace sloužit jako forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům soudů. Žádost o informace podle InfZ se účastník řízení nemůže domáhat „dovysvětlení“ důvodu, proč soud rozhodl tak, jak rozhodl, resp. toho, z jaké úvahy učinil soud určitý dílčí závěr.
42. Nesouhlas žalobce se závěry soudkyně učiněnými v soudním řízení není řešitelný cestou žádosti o informace. InfZ má sloužit k veřejné kontrole činnosti státních a jiných orgánů a veřejných institucí, Žádost se však s tímto cílem zjevně míjela. Žalobce nepožadoval informaci o činnosti soudu, ale informaci o tom, jak konkrétní soudce dospěl k určitému dílčímu závěru v konkrétním soudním řízení. Jednalo se tedy o dotaz na názor, který je z povinnosti poskytovat informace ustanovením § 2 odst. 4 InfZ vyloučen. Žalovaný, resp. povinný subjekt, tedy postupoval správně pokud Žádost podle předmětného ustanovení odmítl.
43. K návrhu žalobce na provedení důkazů rozhodnutím pověřeného člena revizní komise České lékařské komory ze dne 25. 11. 2025 (návrh ze dne 4. 12. 2025), vyjádřením Psychiatrické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně ze dne 10. 12. 2025 (návrh ze dne 19. 12. 2025), stanoviskem ombudsmana, stanoviskem VZP, vyjádřením VZP (návrh ze dne 8. 1. 2026), a dále přípisem ministra spravedlnosti ze dne 20. 3. 2026 v jiné věci žalobce a žádostí žalobce o informace, týkající se mzdových nákladů na znalce a na soudce (návrh učinil žalobce při jednání konaném dne 24. 4. 2026) soud uvádí, že jejich provedení shledal ve věci nedůvodné. Žalobce navrhuje předmětné důkazy provést proto, že tvrdí, že v České republice existuje vakuum odpovědnosti ohledně dohledu nad znaleckou činností, což bylo motivem jeho Žádosti. K tomu soud uvádí, že se neztotožnil v této otázce se žalobcem. I kdyby existoval určitý systémový deficit v oblasti dohledu na znaleckými posudky, k odstranění vadného stavu by v takovém případě sloužily jiné právní nástroje než v daném případě konkrétně zvolená Žádost o informace požadující sdělení o úvaze soudkyně v konkrétní soudní věci žalobce.
44. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. *Obiter dictum* soud k odkazům žalovaného v napadeném rozhodnutí na „rozsudek NSS č. j. 6 As 68/2012-40“ a „rozsudek NSS č. j. 8 As 61/2012-62“, uvádí, že v databázi Nejvyššího správního soudu ověřil, že oba takto žalovaným označené rozsudky v ní neexistují. Pod sp. zn. 6 As 68/2012 eviduje Nejvyšší správní soud ve své databázi celkem čtyři rozhodnutí, a to: usnesení ze dne 28. 11. 2012 č. j. 6 As 68/2012-19 (o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti), usnesení ze dne 29. 5. 2013 č. j. 6 As 68/2012-36 (o

postoupení věci rozšířenému senátu), usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 8. 2014 č. j. 6 As 68/2012-47, a rozsudek ze dne 30. 9. 2014 č. j. 6 As 68/2012-61, ale nikoli rozhodnutí č. j. 6 As 68/2012-40. Věc vedená pod spisovou značkou 6 As 68/2012 se týkala rozhodnutí o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon). V žádném z rozhodnutí vydaných v žalovaném označeném řízení se Nejvyšší správní soud nezabýval právem na přístup k informacím, resp. rozhodnutím o žádosti o informace podle InfZ. Pod sp. zn. 8 As 61/2012 bylo Nejvyšším správním soudem vydáno jedno rozhodnutí, a to rozsudek ze dne 29. 5. 2013 č. j. 8 As 61/2012-53 (nikoli s č. j. 8 As 61/2012-62, jak mylně uvádí žalovaný). Předmětem tamního řízení bylo rozhodnutí o změně licence k výrobě elektřiny. V rozsudku ze dne 29. 5. 2013 č. j. 8 As 61/2012-53 přitom rovněž nebyla nikterak řešena problematika poskytování informací podle InfZ.

46. Soud proto vyzval proto žalovaného, aby rozsudek NSS č. j. 6 As 68/2012-40 a rozsudek NSS č. j. 8 As 61/2012-62, oba zmiňované pod bodem 26. napadeného rozhodnutí, soudu doručil.
47. Na výzvu soudu žalovaný k rozsudku NSS č. j. 6 As 68/2012-40 uvedl: „[u]snesení č. j. 6 As 68/2012-40 ... není na veřejných portálech vždy indexováno samostatně pod koncovým označením ,40‘ ... zdejší úřadem v napadeném rozhodnutí použité označení č. j. 6 As 68/2012-40 se v praxi objevuje jako interní list či procesní krok v průběhu téhož řízení; konečné sjednocující rozhodnutí rozšířeného senátu je však standardně citováno jako č. j. 6 As 68/2012-47“. Žalovaný k rozsudku NSS č. j. 8 As 61/2012-62 uvedl, že „s ohledem na časový odstup se nepodařilo tento judikát dohledat, ... nebyl samostatně publikován, protože nemá veřejně dostupný přímý odkaz“.
48. Soud konstatuje, že uvedené odkazy žalovaného v napadeném rozhodnutí, vyhledané zřejmě umělou inteligencí (AI), jsou vadné, chybné a liché, rozsudky NSS pod žalovaným uváděnými čísly jednacími neexistují a věci vedené pod příslušnými spisovými značkami se obsahově týkají zcela odlišných oblastí, než je poskytování informací podle InfZ. Soud pro úplnost soud dodává, že chybný odkaz na neexistující „rozsudek NSS č. j. 6 As 68/2012-40“ uvedl žalovaný již ve svém prvním rozhodnutí ze dne 14. 10. 2025 č. j. MSP-821/2025-OSV-OSV/2, následně jej převzal povinný subjekt do svého rozhodnutí OS. Městský soud v Praze však neshledal důvod pro uvedené pochybení žalovaného napadené rozhodnutí zrušit, takový postup by nebyl účelný za situace, kdy obsahové důvody pro odmítnutí Žádosti obstojí.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nepřísluší mu právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by v projednávané věci přesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu